

ואלו קשרים פרק חמשה עשר שבת קטו.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) כְּמִשְׁנֵה רֹאשִׁים
 שִׁבְחוּבֵיךָ; (ב) וְלֹא רֹאשִׁים
 שִׁבְחוּ רֹאשִׁים; (ג) וְלֹא מִנִּי
 (ד) שֶׁהָיָה חֲרֹט וּבִבְלָא לְשׁוֹן;
 (ה) שֶׁהָיָה מִלִּילָוּת וְלִפְנֵי
 דְּמִי וְחִסְדֵּיךָ; (ו) דְּרָחָה
 וְיִתְקַן שְׁלֹחַ וְכוּ' קְדוּשָׁה.
 (ז) שֶׁיֵּשׁ לְפָנֶיךָ דָּף; (ח) עֲלֵה
 (ט) חֲסִידֵיךָ וְלִי וְכִדּוּ וְכוּ'
 וְהַלֵּל וְהַמְלִיךְ אֱלֹהֵינוּ
 עֲשֵׂה: (י) בְּמִלְכּוּת אֱלֹהֵינוּ
 עֲשֵׂה: (יא) כְּלֹמֶר אֱלֹהֵינוּ
 קֹדֶשׁ הוּא לֹא נִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ
 הַמְלִיכָה לְפָנֵינוּ וְנִשְׁכַּח
 חֲתֻמָּתָן יִתְנוּ שְׂפִירָה
 בְּתִלְתֵּי אֱלֹהֵינוּ כִּיבָר נִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ
 וְנִשְׁכַּח מִן שְׁמֹחֵת הַכֶּסֶל

גליון הש"ס

היום' ד"ה לא ניתנו.
דמחברים ר"י. עין נב"ק דף
ג ע"ב כתוב' ד"ה
דמחברים:

הגהות הער"א

מוֹתֵר בְּקִיבֵת יֶרֶק. דְּשִׁיבֹת לֹא אִסּוּר
וְהִנֵּה מִשּׁוֹם עֲגֻמָּה נֶפֶשׁ שְׂמֵחָהּ וְהִיא
דְּוִיקָה מִן הַמַּעֲמָלָה וְלַמַּעֲמָלָה שֶׁהוּא שׂוֹא
עֲגֻמָּה נֶפֶשׁ טֵפִי: כִּיּוֹן דְּהוּי דְּהוּי קָא
דִּשְׁתָּא לֹא עֲגֻמָּה נֶפֶשׁ הוּא: אָמַר
לְהוּ. לְאִינְשֵׁי בִימִיָּה: אָתָּא אִיגֵרְסָא
מִמַּעֲרָבָא ב'ו'. כִּי הִיכִי דְּלִקְבֹּל מִימִיָּה:

הדרו עלך ואלו קשרים

כל כחבי הקדש. כגון מורה נביאים וכתובים ולא חממה מורה לתור הוא דשרי למיטרח ולאגלי ולא אקמ ספרים: **מזילין אותן.** דקמתי לשארן (א) למבי שאני מפלג וטריחא בעמלאה הוא דשרי (ב) וחסרון עירוב דמפרש בגמרא^(א): **בין שקורין בן.** כגון נביאים שמפטרין בן כגון נביא דנחמה: **בין שאין קורין בן.** כגון כתובים. ורבינו ה"י אמר דאפי' יתרים אין קורין בן דקמתי טעמא משום ביטול בית המדרש דמשכי לבא וכשבת היו דורשין דרשה לנעלי חסו שמקוקין במלמא כל ימות הלילה ויחזק הדרשה היו מורין לבן הלכות ואיסור והיתר וטוב לבן לשמוע מלקרות בכחובים: **ואע"פ שכתובין בכל לשון.** ואיכא למחל דלמחר לבן אקמ לא ימתי לקרות בן מזילין אותן: **טעונין גניזה.** אמר ר' הונן במהום הפהר ובמהום

מתוך לה. ורבותיו פירשו דהאלי כלא
לשון דקאמר אכתובים קאי ולא
אנביאם ומדומה אני מפני שמצינו
בשאר חכמים שאמרו תרגום סון
מפרשין כך ואני אומר כך אנביאם
הם אמר יונתן לא כתבו ולא ניתנו
ליכתבו והבי מפרש בתוספת מגילה
ודף ט. ומאן דאמר ככולהו אסר בר
מסית יוונים משום משה דתלמי
המלך לא מפליג התם בין נביאים
לכחובים: מפני כטול בית המדרש.
שהיה קבוע בשנת כדפרשיות לעיל:
גב' אימאר היו נכבדים פרגוס.
הכחובים קאמר. ולפי אכל הכבי
הקדש קאי: אליבא דמאן דאמר
ניתנו לקדוש בן. מותר לקרות
נכבדי הקדש האחיזין בכל לשון
במסכת מגילה (דף טז:) אין ספרים
ותפילין ומזוזות אלא שהספרים
נכתבין בכל לשון: לא ניתנו. (י. ורבי)
גמלא) פליג עלה ואמר אף ספרים
לא התירו שיכתבו אלא יוונית: ואע"פ
שהכחובין בכל לשון. ופי מנחם לקרות
דמקראיבן אף על ולי נתנו דלא
ניתנו לקרות בהן דאי ניתנו מאי
גרעיתיה: אימא סיפא. לידרך
דאמרינן אע"פ שכתובין בכל לשון
המליוהו לא יאמרו סיפא על כהניו

מילתא בלמפיה נמשיה הוא וטעוין
ודקמתי ואע"פ שכתובין בכל לשון לא
זותן בחול מיהא טעוין גמיה: ומ
עבריה. הכי של עבר הנחה: אבא
אדם גדול קרי בריבי: רבן גמליאל
הקדוש: על גב מעלה בשר הבית.
אבני: בנין: טעם בשר הבית מנין.
הסודרה: גלוי והפסד: מאן אבא.

דאורייתא הוא אלא דרבנן
כל והרי קרוב לעינוי שרי.
ומנפה לעת אכילה ואיכא
רפי' מקדימין לפני המנחה

בל כתבי הקדש מצי"ן אותן מפני
האי פירקא איירי כשנפלה דלי
דכיון שהאש שם ודאי צהול הוא ואי
בגמרא אבל נפלה דליקה צדי

(א) מותר בקניית ידק⁶ (ז) ואמר רבי חייא בר אבא
אמר רבי יוחנן יום כיפורים שהל' להיות
(בחול) (ז) מפציעין באנשים ומפרכסין ברימונים
מן המנחה ולמעלה מפני⁷ עונמת נפש דבי
רב יהודה מקנבי כרסא דבי רבה גרדי קארי
כיון דהוא דרוו קא מחרפי ואמר ר' חזקוני
איתרא ממערבא משמיה דר' יוחנן דאסיר:

הדרן עלך ואלו קשרים

כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדליקה בין שקורין בהן ובין שאין קורין בהן (ב) אע"פ שכתובים בכל לשון *מעונים נגידה ומפני מה אין קורין בהם מפני ביטול בית המדרש: **גמ'** איתמר ה'היו כתובים תרגום או בכל לשון רב הונא אמר אין מצילין אותן מפני הדליקה ורב חסדא אמר מצילין אותן מפני הדליקה אליבא דמאן דאמר ניתנו לקרות בהן דכולי עלמא לא פליגי דמצילין כי פליגי אליבא דמאן דאמר לא ניתנו לקרות בהן רב הונא אמר אין מצילין דהא לא ניתנו לקרות בהן רב חסדא אמר מצילין משום בזיון כתבי הקדש תנן כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדליקה בין שקורין בהן בין שאין קורין בהן (ו) אע"פ שכתובים בכל לשון מאי לאו שקורין בהן נביאים ושארין קורין בהן כתובים אע"פ שכתובים בכל לשון דלא ניתנו לקרות בהן ושכתובים מצילין ותיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא ותסברא אימא סיפא מעונין נגידה

השתא אצול' מצילין גזירה מיבעי' אלא
חסדא מתרץ למעמיה רב הונא מתרץ
נביאים ובין שאין קורין בהם כתובים
בלשון הקדש אבל בכל לשון אין מצילין
חסדא מתרץ למעמיה בין שקורין בהן נביאים
ושכתובין בכל לשון נמי מצילין והכי קאמר
היו כתובים תרגום (א) וכל לשון מצילין אותן
אמר לך רב הונא אלא תנא סבר נילא לקרות
עוברי עילמית יוניא אע"פ שיתנו לקרות
תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא תנא
ובכל לשון מצילין אותן מפני הדליקה ר' יוחנן
הדליקה אמר ר' יוסי ^ימעשה באבא חלפתא
למבריא ומצאו שה' יושב על שלחנו של ^י(יו)
והוא קורא בו אמר לו זכור אני ברכן גמליאל
בהר הבית והביאו לפניו ספר איוב תרגום וא
אף הוא צוה עליו וגנוו ר' יוסי ברבי יהודה
אמר רבי שתי תשובות בדרבן דאדא וכי מטי
לאברן ביד אלא מניין במקום התורפה ור

הנציח צחול פשיטת השמא בשבת מצליח לה גיחה
האכלה קאי אלא אשעיין גיחה ויכי שמק אף על פ
פסח. אלא בלו ונעשו קצבון אף המק קצבונים
פסחא. אלא שר רבי יוסי חלפתא שמו: רבן גמליאל
אביד. הוא רבן גמליאל חוקן ורבן גמליאל שהיה גדול
בבבא הכותי היו מעלות בשבוא חוקן וזבניה דתמן
בטוטי היו וזוהי חלפתא בטרקסדי היא וזוים חול וסד
האחר: רבן גמליאל גמליאל חוקן הוא חמון מהבי מוקד

שפני הדליקה ב'! אומר ר"ת דכולא
דליקה באותו בית או באותו חצר
ואי שרית ליה אחי לכצווי דמפרש
בבית אחר מותר להציל הכל:

אליבא דמ"ד ניתנו לקרות בהן
כ"ע לא פליגי דמציילין.

השחא ספרים שלני מוילין דנתני
קרות וכן משום עת לעשות לה'
ישרו חורבן גדלמירטין דהנצחק
עליו (ס. 10) יתנו א' קרות בה'
יארש רש"י דהיינו רבן שמעון בן
מנחלאל פלגינ דמתמתינן פ"ק
מגילה (דף ס. 10) דלף ספרים ס"א
ומירו שיכתבו אלף יוונת ופירש
ורב פור"ט דהיינו טעמא כיון דלא
ימנע ליכתב אקור לקרות בזה משום
דבריס שכתב אקור לאומנין צעל
והא וקשה דלון זה אי איה רשאי
לאומרו צעל כיון שאינו אומרו
לשון הקדש אלף באותו לשון כהן
מוציא הקדש שרי למימר צעל פה
מרגום * דמרגום ר' יוסף:

צילמית יונית. אומר ר"י

דאמא כרבי יהודה
אסר שאר ספרים לכתוב יוניט ולא
תיר אלא בס"ת בלבד אכל רבנן
והו אף בשאר ספרים כדאמר בס"ק
דמגילה (דף טז.) :

בִּדְרוֹ סֵפֶר אִיּוֹב תִּרְגְּמוּ: מִשְׁמַע
וְיִמֵּי הַתַּנְאִים כְּכֹר נַעֲשֶׂה תִּרְגְּמוּ
תַּנְאִים וְכֵן תִּנְחַל בְּמַגִּילָה (דף כ"א):
(1) בְּמַגִּילָה וְכֵלָל אֶפְסֵי עֶשְׂרֵה קוֹרֵן
עֶשְׂרֵה מִתְרַגְּמִין מֵה שְׁלֵשׁ בְּחֹרֶה
ע"פ שִׁיטְתוֹ לֹא עֲשָׂאוּ מ"מ שׁוֹב עֶשְׂרֵה
וְיִמֵּי הַתַּנְאִים וְלֹא (2) כְּלוֹמְרִים לְדִרְבּוֹ
כְּתוּבִים (3) כְּלוֹמְרִים עֲשָׂאוּ (4):

הונא מתרץ לטעמיה ורב
טעמיה בין שקורין בהם
דברים אמורים שכתובין
אפילו הכי גזייה בעו רב
שאין קורין בהן כתובים אע"פ
שלהן טעונין גזייה מיתבי
הדליקה תיובתא דרב הונא
ת"ש היו כתובין גיפמית מדית
הן מצילין אותן מפני הדליקה
דתנאי¹² היו כתובין תרגום
אומר אין מצילין אותן מפני
הלך אצל רבן גמליאל בריבי
הנוזף) ובידו ספר איוב תרגום
אביך שהיה עומד ע"ג מעלה
לבנאי שקעוה תחת הנדבך
ור עריכה של טיט כפו עליו
הבית מגין ועוד וכי מותר
מקריבין מאלהין מאן תנאי
אילימא

מיבעיא: ואפילו הכי כעו גניזה.
תובים בכל לשון ובשבת אין מזלין
אל ארית החולעים טעוין גניזה:
ימי. לא שהיה בנו של רבי אלא
ל חלפתא הוא אבי אביי של רבנו
מדות (פ"ב מ"ג): נדכך. שורת
בין וטיט לא היי אלא עפר ומים:
י כרב חקדא ומאן כרב הונא:
כריתות

עין משפט
נר מצוה

א א מ"י מ"י מהלכות ס"ת
הלכה ג מוש"ע י"ד
סימן רפ"ט סעיף ה'
ב ב מ"י ס"ג מהלכות
שבת הלכה כו סתג לאין
ס"ה מוש"ע אר"ח סימן שלד
סעיף י"ב

יבין חננאל

[illegible]